

SZÖVEG –
LACKFI JÁNOS

SOROZAT –
FRISS FORGÁCSOK

DENEVÉREMBER ÉS AGYLESZÍVÁS

◆ Húszévesen, az oltár elé állva tiszta és erős embernek éreztem magam (jó, ez később változott), aki vállamon elviszem, ha kell, az egész templomot. Közben pluszba ölben a friss asszonykámat. Olyan szuperhős-tudatom tán azóta se volt. Mondjuk, ha megmártózom a tengerben, és végigdörzsöl söröszelővel, élménynek az se kutya.

Ha bennem meg nem lévő tulajdonságot kéne választani egy állati nagy kosárból, alighanem a koncentrációs képességét kapnám ki villámgyorsan. Hogy képes legyek egyetlen valamire (mondjuk a regényírásra) fókuszálni tartósan. Persze akkor nem hallgathatnék zenét munka közben, e pillanatban épp *Lajkó Félixet*. Nem futna át az agyamon két tök máshova illő metafora, amit hipp-hopp lejegyzek... Kizökkentenének be-beszaladó gyerekeim, és nem válaszolnék most is párhuzamosan e-mailekre... Úgyhogy alighanem bediliznék.

Micsoda bepunnyadt kispolgár vagyok! Az autóm biztosítva, a KRESZ-t betartom, esőben kalapot veszek, hóban bakancsot, éhségemet girosszal orvoslom. Hát minek él az ilyen? Vajon ugorjak le gumikötélen az Eiffel-toronyból? Denevéremberként sisteregjek keresztül sziklahasadékokon? Másszak gleccsert két kis jégcsákánnyal? Ugorjak fel vágató vonat hátára? Ja, igaz, egy hatgyerekes családot tartok el a közmondásosan jól tejlő irodalomból. Ez már-már extrém sport, mint a rafting vagy a kobratartás.

Hogy hol élnék ideális esetben? Hm. Ha itt, Zsámbékon, a saját kertemben nem lehetne, akkor nagy duzzogva elfogadnék egy óceánra néző loftot is. Ide a kulcsot, aztán húzzanak a nyunyóba!

Sosem akartam IQ-tesztet csináltatni, talán féltem is, hogy kiderül, nem vagyok valami nagy kapacitás. Másfelől szinte borítékolom, hogy nem abban a fajta agyműködésben vagyok a legjobb, amit ez a teszt mérni képes. Arról nem beszélve, hogy akadnak IQ-fájtörők, akiket nem igazán értékelek, nagy tudású koponyák, akik idegesítenek, mert nem arra használják fejben őrzött enciklopédiájukat, amire szerintem való. Fontos a „szerintem”, hiszen mindenki másra izgul. Szóval nem gondolom, hogy az elme mindenkifölött, de ha mondjuk valaki hirtelen kiszívná az agyvelőt a fejemből, azt nem díjaznám. Akkor se, ha azt mondaná, Alzheimernek hívják, és joga van hozzá.

Legkedvesebb időtöltésem az írás, amitől néha falra mászok. Ha elmegyek itthonról, jegyzetfüzetbe firkálok, ha a kicsinket ringatom, fejben memorizálok, ha vezetek, a kormánykeréken jegyzetgem őrült ötleteimet. Valaki tépje már ki a kezemből a tollat és a papírt! Máskülönben a sport tökéletesen felold, különösen, ha jól megy. Lerázni a védőt, és berúgni egy gólt, hát az sokadszorra is érész...

Stílusomban az a legmarkánsabb, hogy mindig pontos, mértéktartó, visszafogott kijelentéseket teszek, és nem ejtem zavarba az olvasót holmi csapongással, sem azzal, hogy hol bensőségesen vallomásos próbálok lenni, hol kifacsartan agyament mondatokkal állok elő. ◆